

СЛІДЧИЙ СУДДЯ У КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ ДОКАЗУВАННІ

УДК 343.162

Гловук І.В.,
кандидат юридичних наук,
доцент, доцент кафедри
кримінального процесу
Національного університету
«Одеська юридична академія»

Анотація: Стаття присвячена визначенню ролі слідчого судді у кримінально-процесуальному доказуванні. Обґрунтовано, що, хоча слідчий суддя і не указаний у ст. 93 КПК як суб'єкт, який має право збирати докази, на наявність у нього таких повноважень вказують інші положення КПК. Слідчий суддя є суб'єктом доказування у кримінальному провадженні (у значенні збирання, перевірки та оцінки доказів)

Ключові слова: слідчий суддя, доказування, суб'єкт доказування, належність та допустимість доказів, збирання доказів

Новий КПК України 2012 р. закріпив існування нового суб'єкта кримінального провадження – слідчого судді. Слідчий суддя – це суддя суду першої інстанції, а у випадках розгляду клопотань щодо негласних слідчих (розшукових) дій – голова чи за його визначенням інший суддя Апеляційного суду Автономної Республіки Крим, апеляційного суду області, міст Києва та Севастополя, до повноважень якого належить здійснення судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні. Законодавець закріпив велику кількість повноважень слідчого судді; у зв'язку із цим важливим є визначення ролі слідчого судді у процесі доказування у оновленому кримінальному провадженні України. Це питання системно у доктрині поки що не досліджувалося: можна згадати лише окремі наукові дослідження Н.М. Басай, Т.В. Лукашкіної, С.М. Міщенко, Н.П. Сизої, Ю.В. Скрипіної, О.Г. Шило.

У кримінально-процесуальній доктрині доказування традиційно розуміється у двох значеннях: доказування як різновид пізнання та доказування як обґрунтування певного твердження, певної тези [1, 9–11]. КПК України 2012 р. визначив доказування лише як пізнавальну діяльність, указавши у ч. 2 ст. 91, що доказування полягає у збиранні, перевірці та оцінці доказів з метою встановлення обставин, що мають значення для кримінального провадження. При цьому суб'єктами збирання доказів КПК визначив сторін кримінального провадження та потерпілого.

Однак при цьому у літературі за слідчим суддею визнається статус суб'єкта доказування [2, 241; 3], навіть із уточненням, що саме на нього покладено обов'язок доказування [2, 241].

Саме тому слід проаналізувати, чи здійснює слідчий суддя доказування у значенні збирання, перевірки та оцінки доказів.

Збирання доказів полягає у діяльності суб'єктів, спрямованій на одержання доказів шляхом проведення передбачених законом дій [4, 271]. Частини 2, 3 ст. 91 КПК передбачають, що сторона обвинувачення здійснює збирання доказів шляхом проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій, витребування та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, службових та фізичних осіб речей, документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій та актів перевірок, проведення інших процесу-

Стаття рекомендована до друку кафедрою кримінального процесу Національного університету «Одеська юридична академія» (протокол № 1 від 30 серпня 2013 року).

альних дій, передбачених КПК. Сторона захисту, потерпілий здійснює збирання доказів шляхом виступу та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, службових та фізичних осіб речей, копій документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій, актів перевірок; ініціювання проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій та інших процесуальних дій, а також шляхом здійснення інших дій, які здатні забезпечити подання суду належних і допустимих доказів.

Однак, аналізуючи систему повноважень слідчого судді, у їх межах також можна виділити повноваження, які безпосередньо спрямовані на збирання доказів. Це стосується повноважень слідчого судді із забезпечення доказів [5] («депонування доказів» [6; 7]). Подібні повноваження характерні для кримінального процесу Німеччини. Як зазначає В. Бойльке, слідчий суддя залучається у кримінальний процес на стадії дізнання у двох випадках: при винесенні постанови про застосування заходів примусу та у випадках забезпечення доказів [8, 184]. Прокуратура зацікавлена якнайраніше залучити слідчого суддю з метою збереження схоронності зібраних свідоцьких доказів. Це має особливе велике значення, коли допитані слідчим суддею свідок чи обвинувачений пізніше, у стадії судового розгляду відмовились від своїх попередніх показань. Існує можливість зачитати протокол допиту підсудного, допитаного слідчим суддею з метою дослідження доказів про обставини справи. В окремих випадках можливо в суді зачитати протоколи допитів свідків, експертів та співобвинувачених, допитаних раніше слідчим суддею, наприклад, якщо неможливо вимагати через велику територіальну віддаленість обов'язкову особисту явку свідка до зали судового засідання. За загальним правилом, судова практика розповсюджує на свідків, які на стадії судового розгляду вирішили скористатись правом відмови від давання свідоцьких показань, заборону на використання в суді їх свідоцьких показань, отриманих на стадії дізнання поліцією чи прокуратурою, для того, щоб гарантувати їм право відмови від давання свідоцьких показань. Якщо на стадії дізнання допит був здійснений слідчим суддею, то, навпаки, в залі судового розгляду допустимий допит слідчого судді про факти, отримані на проведеному ним допиті на стадії дізнання. Тому на практиці родичі обвинуваченого, які готові дати свідоцькі показання, що викривають винного, одразу допитуються не прокурором, а слідчим суддею [8, 185].

Виділення такої групи повноважень у КПК України пов'язано із наданням слідчому судді повноважень самостійно збирати докази (і ці фактичні дані можуть

бути використані як докази у судовому провадженні) та забезпечувати проведення деяких слідчих дій за клопотанням сторони захисту для забезпечення реалізації принципу змагальності.

Так, ч. 1 ст. 225 КПК передбачає, що у виняткових випадках, пов'язаних із необхідністю отримання показань свідка чи потерпілого під час досудового розслідування, якщо через існування небезпеки для життя і здоров'я свідка чи потерпілого, їх тяжкої хвороби, наявності інших обставин, що можуть унеможливити їх допит в суді або вплинути на повноту чи достовірність показань, сторона кримінального провадження має право звернутися до слідчого судді із клопотанням провести допит такого свідка чи потерпілого в судовому засіданні, в тому числі одночасний допит двох чи більше вже допитаних осіб. До інших обставин, що можуть унеможливити їх допит в суді або вплинути на повноту чи достовірність показань, можна віднести найближчий переїзд особи на постійне проживання до віддалених країн, повернення чи тимчасовий приїзд з яких до України, а так само проведення слідчих дій в яких на запит правоохоронних органів України на запит правоохоронних органів України в порядку надання міжнародної правової допомоги значно ускладнені, існування загрози впливу на свідка чи потерпілого з боку зацікавлених осіб з метою схилення до відмови від показань або зміни показань на користь однієї із сторін кримінального провадження тощо [9, 492].

При ухваленні судового рішення за результатами судового розгляду кримінального провадження суд може не врахувати докази, отримані в цьому порядку, лише навівши мотиви такого рішення (ч. 3 ст. 225 КПК). У літературі висловлено цікаву думку, що у такому випадку виникає, умовно кажучи, «подвійний» суб'єкт доказування, слідчий суддя та сторона, за клопотанням якої проводилася слідча дія, підсумкову перевірку та оцінку доказів проводить сторона, вирішуючи також питання про подання отриманих даних у суді [10, 61].

Крім того, слідчий суддя вирішує питання про залучення експерта. У разі відмови слідчого, прокурора в задоволенні клопотання сторони захисту про залучення експерта особа, що заявила відповідне клопотання, має право звернутися з клопотанням про залучення експерта до слідчого судді (ч. 1 ст. 244 КПК). Під час розгляду клопотання слідчий суддя має право за клопотанням учасників розгляду або за власною ініціативою заслухати будь-якого свідка чи дослідити будь-які матеріали, що мають значення для вирішення клопотання. Слідчий суддя за результатами розгляду клопотання має право своєю ухвалою до-

ручити проведення експертизи експертній установі, експерту або експертам, якщо особа, що звернулася з клопотанням, доведе, що: 1) для вирішення питань, що мають істотне значення для кримінального провадження, необхідне залучення експерта, проте сторона обвинувачення не залучила його або на вирішення залученого стороною обвинувачення експерта були поставлені запитання, що не дозволяють дати повний та належний висновок з питань, для з'ясування яких необхідне проведення експертизи, або існують достатні підстави вважати, що залучений стороною обвинувачення експерт внаслідок відсутності у нього необхідних знань, упередженості чи з інших причин надасть або надав неповний чи неправильний висновок; 2) вона не може залучити експерта самостійно через відсутність коштів чи з інших об'єктивних причин.

Для найменування цієї групи повноважень можна використати конструкції цивільно-процесуальної науки та ЦПК, а саме положення щодо забезпечення доказів. Так, у відповідності до ст. 133 ЦПК України – «Забезпечення доказів», особи, які беруть участь у справі і вважають, що подання потрібних доказів є неможливим або у них є складнощі в поданні цих доказів, мають право заявити клопотання про забезпечення цих доказів. Способами забезпечення судом доказів є допит свідків, призначення експертизи, витребування та (або) огляд доказів, у тому числі за їх місцезнаходженням. У необхідних випадках судом можуть бути застосовані інші способи забезпечення доказів. За заявою заінтересованої особи суд може забезпечити докази до пред'явлення нею позову. У доктрині забезпечення доказів у цивільному судочинстві розглядається як закріплення їх у порядку, передбаченому законом, коли є підстави побоюватися, що згодом подання цих доказів стане неможливим або ускладненим (наприклад, свідок виїжджає у тривале зарубіжне відрядження; докази можуть бути навмисне знищені тощо) [11, 253].

Сутність повноважень слідчого судді із забезпечення доказів полягає у тому, що слідчий суддя особисто проводить слідчу дію або визнає необхідним її проведення для забезпечення отримання доказів, які не можуть бути отримані сторонами чи стороною, або їх отримання утруднено.

Крім того, спрямованість цих повноважень саме на забезпечення доказів указує те, що фактичні дані, що отримані слідчим суддею при допиті, є доказами і можуть бути використані при обґрунтуванні вироку (при ухваленні судового рішення за результатами судового розгляду кримінального провадження суд може не врахувати докази, отримані в порядку, ст. 225

КПК, лише навівши мотиви такого рішення – ч. 3 ст. 225 КПК; суд може обґрунтовувати свої висновки лише на показаннях, які він безпосередньо сприймав під час судового засідання або отриманих у порядку, передбаченому статтею 225 КПК – ч. 4 ст. 95 КПК). Це, безумовно, стосується тільки проведення слідчим суддею допитів.

Однак при вирішенні питання про залучення експерта також вбачається спрямованість саме на забезпечення доказів, адже задовольнити клопотання сторони захисту слідчий суддя може лише якщо вона доведе неможливість отримання висновку експерта (через відсутність коштів чи з інших об'єктивних причин; відмову у залученні експерта з боку сторони обвинувачення) або є сумніви у достовірності та обґрунтованості висновку експерта (на вирішення залученого стороною обвинувачення експерта були поставлені запитання, що не дозволяють дати повний та належний висновок з питань, для з'ясування яких необхідне проведення експертизи, або існують достатні підстави вважати, що залучений стороною обвинувачення експерт внаслідок відсутності у нього необхідних знань, упередженості чи з інших причин надасть або надав неповний чи неправильний висновок).

Крім того, до повноважень із збирання та перевірки доказів можна віднести повноваження слідчого судді за клопотанням сторін кримінального провадження або за власною ініціативою заслухати будь-якого свідка чи дослідити будь-які матеріали, що мають значення для вирішення питань, передбачених ст.ст. 151, 156, 172, 193 КПК (тобто при розгляді клопотання про тимчасове обмеження у користуванні спеціальним правом, про відсторонення від посади, про арешт майна, про застосування запобіжного заходу). Тобто при розгляді клопотання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження слідчий суддя для прийняття правильного рішення зобов'язаний встановити обставини, що входять до локального предмету доказування, для чого йому і надані повноваження в тому числі і за власною ініціативою заслухати будь-якого свідка чи дослідити будь-які матеріали, що мають значення для вирішення відповідних питань. При цьому для забезпечення належного встановлення цих обставин КПК зобов'язує сторони кримінального провадження подати слідчому судді докази обставин, на які вони посилаються (ч. 5 ст. 132), додавати до клопотання копії матеріалів, якими обґрунтовуються його доводи; указувати у клопотанні перелік свідків, яких необхідно допитати. При розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу підозрюваний має право давати показання, заявляти клопотання про виклик

та допит свідків, показання яких можуть мати значення для вирішення питання про застосування заповідного заходу (ч. 2 ст. 193 КПК). У цьому випадку сторони, яка звертаються із клопотанням до слідчого судді, здійснюють доказування у другому значенні – вони повинні обґрунтувати наявність підстав для прийняття відповідного рішення і надати докази для підтвердження своїх вимог [10, 60].

Що стосується розгляду слідчим суддею скарг, то збирання та перевірка доказів там здійснюється у порядку, передбаченому для судового розгляду. У зв'язку із цим у літературі справедливо ставиться питання, зокрема: чи вправі він за власної ініціативи витребувати додаткові матеріали чи повинен обмежитися дослідженням матеріалів, наданих скаржником, його захисником, представником та слідчим, прокурором? Чи має право слідчий суддя викликати свідків за власної ініціативи? Стаття 306 КПК це питання не регламентує, а загальні положення щодо судового розгляду не дають можливості дати однозначну відповідь на це питання [12, 448], хоча у одному з коментарів до КПК указується, що слідчий суддя вправі витребувати матеріали за своєю ініціативою [9, 654]. Саме тому слід підтримати пропозицію закріпити у ст. 306 КПК, що слідчий суддя з метою перевірки доводів скаржника (його захисника, представника) або наданих заперечень вправі за клопотанням сторін або за власної ініціативи заслухати будь-якого свідка чи дослідити будь-які матеріали, що мають значення для вирішення скарги [12, 449], що дозволить чіткіше визначити повноваження слідчого судді щодо збирання та перевірки доказів при розгляді скарги.

Все це указує на можливість слідчого судді збирати та перевіряти докази; при цьому перевірка здійснюється шляхом аналізу кожного доказу окремо, а також шляхом зіставлення одного доказу з іншими, це аналітична, розумова діяльність; крім того, перевірка провадиться практичним шляхом – проведенням нових слідчих дій, витребуванням нових предметів та документів [4, 273].

Що стосується оцінки доказів, то вона є заключним та найбільш складним і відповідальним етапом доказування. Однак, оскільки вона являє собою розумову діяльність, то здійснюється на протязі усього процесу доказування, пронизує його; як правило, на якомусь завершальному етапі оцінка виступає у своєму «чистому вигляді», коли суб'єкт займається виключно осмисленням, аналізом доказів [13, 114–115]. Оцінка доказів – це розумова діяльність суб'єктів доказування з вирішення питання про належність, допустимість, достовірність доказів. Оцінка доказів, що передує прийняттю процесуального рішення, включає

також висновок щодо достатності сукупності доказів для прийняття такого рішення [4, 273]. Стаття 94 КПК вимагає від слідчого судді оцінювати кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів – з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення, за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом. Тобто слідчий суддя прямо зазначений як один із суб'єктів, зобов'язаних оцінювати докази у кримінальному провадженні.

Іноді у практиці заперечується можливість слідчого судді визнавати недопустимість доказів. Так, у ухвалі слідчого судді від 14 січня 2013 р. зазначається: щодо посилання захисника на ст. 89 КПК України, та необхідності визнання доказів по кримінальному провадженню недопустимими, слідчий суддя вважає, що вказане питання є виключною компетенцією суду, при розгляді кримінального провадження по суті. На стадії судового контролю за досудовим розслідуванням, вказане питання не входить в компетенцію слідчого судді, та у випадку очевидної недопустимості доказу, може бути враховано при прийнятті процесуального рішення. Однак у даному випадку доказів які є недопустимим слідчим суддею не встановлено, а стороною захисту не доведено [14]. Навпаки, інші ухвали слідчих суддів указують на оцінку ними допустимості доказів. Так, наприклад, у Ухвалі Рокитнянського районного суду Київської області від 09.01.2013 р. зазначено: судом встановлено, що в матеріалах кримінального провадження № 12012100250000084 за повідомленням гр. ОСО-БА_2 Слідчим Рокитнянського РВ ГУ МВС України в Київській області Бойко С.С. зібрані допустимі докази по справі та винесена законна і обґрунтована постановою про закриття кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12012100250000084 від 13.12.2012 року у зв'язку з відсутністю в діянні кримінального правопорушення [15]. Безумовно, обґрунтованими є наукові позиції, у яких доводиться можливість слідчого судді визнавати недопустимість доказів, бо вони повністю відповідають ст. 94 КПК. Як зазначає С.М. Міщенко, слідчий суддя застосовує загальні правила оцінки доказів, які ґрунтуються на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, оцінюючи кожний доказ із точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів – із точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення. За наявності підстав

слідчий суддя має визнати докази недопустимими, а також надати сторонам можливість під час судового розгляду подати клопотання про визнання їх такими чи навести заперечення проти цього [16, 92]. На повноваження слідчого судді вирішувати питання про визнання доказів недопустимими у стадії досудового розслідування указує і Н.М. Басай [17, 12]. На те, що слідчий суддя оцінює належність, достовірність і допустимість доказів, указує і п. 7 Інформаційного листа Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 05.04.2013 р. «Про деякі питання здійснення слідчим суддею суду першої інстанції судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження»: у разі подання клопотань щодо декількох осіб у рамках одного кримінального провадження слідчий суддя має перевірити належність, достовірність і допустимість доказів стосовно кожної особи окремо.

Крім того, слідчий суддя оцінює достатність доказів для прийняття відповідного процесуального рішення. Наприклад, було відмовлено у задоволенні клопотання про обрання запобіжного заходу у вигляді взяття під варту у зв'язку із тим, що під час

розгляду клопотання, прокурором не надано доказів про недостатність застосування більш м'яких запобіжних заходів для запобігання ризикам зазначених в клопотанні; посилення прокурора, на систематичність ОСОБА_1 вчинених злочинів, а також на те, що останній перебуваючи на волі, може продовжувати займатися злочинною діяльністю, розуміючи наслідки вчиненого ним діяння та строк покарання також може ухилятися від слідства і суду не підтверджуються жодними доказами; у матеріалах справи немає жодних даних про те, що ОСОБА_1 раніше судимий, переховувався від органів досудового розслідування і суду та перешкоджав встановленню істини у справі [18].

Таким чином, все вищевикладене указує на те, що слідчий суддя має повноваження із збирання, перевірки та оцінки доказів. Хоча слідчий суддя прямо у ст. 93 КПК не зазначений як суб'єкт, який має право збирати докази, на наявність у нього цих правомочностей указують інші положення КПК. Враховуючи, що збирання, перевірка та оцінка доказів є елементами процесу доказування, слід визнати, що слідчий суддя є суб'єктом доказування у кримінальному провадженні.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Михеєнко М.М. Доказывание в советском уголовном судопроизводстве / М.М. Михеєнко. – К., 1984. – 133 с.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України : Науково-практичний коментар / [відп. ред.: С.В. Ківалов, С.М. Міщенко, В.Ю. Захарченко]. – Х. : Одіссей, 2013. – 1104 с.
3. Сиза Н.П. Повноваження слідчого судді щодо здійснення судового контролю у кримінальному процесі України [Електронний ресурс] / Н.П. Сиза // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2012. – № 2(6). – Режим доступу: <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12snrkpu.pdf>
4. Кримінально-процесуальне право України : підручник / [за заг. ред. Ю.П. Алєніна]. – Х. : Одіссей, 2009. – 816 с.
5. Самарын В.І. Кримінальны працэс Федэратыўнай Рэспублікі Германія: папярэдняе расследаванне і папярэдні разгляд справы судом [Электронный ресурс] / В.І. Самарын // Юстыцыя Беларусі. – 2007. – № 9(69). – С. 45–50. – Режим доступа: http://www.law.bsu.by/pub/11/samaryn_3_3.pdf
6. Баганець О. «Депонування» показів на досудовому слідстві [Електронний ресурс] / О. Баганець. – Режим доступу: <http://www.baganets.com/public/deponuvannja-pokaz-v-na-dosudovomu-sl-dstv.html>
7. Точилковский В. Новый УПК Украины – гибрид процессуальных моделей [Электронный ресурс] / В. Точилковский. – Режим доступа: http://interjustice.blogspot.com/2013/02/blog-post_23.html
8. Бойльке В. Уголовно-процесуальное право ФРГ : учебник / В. Бойльке ; пер с нем. Я.М. Плоскиной ; под ред. Л.В. Майоровой. – 6-е изд. с доп. и изм. – Красноярск : РУМЦ ЮО, 2004. – 352 с.
9. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / [за заг. ред. професорів В.Г. Гончаренка, В.Т. Нора, М.Є. Шумила]. – К. : Юстініан, 2012. – 1224 с.

10. Лукашкина Т.В. Следственный судья как субъект доказывания в уголовном производстве / Т.В. Лукашкина // Шляхи удосконалення кримінального процесуального законодавства : матер. регіонального круглого столу (19 квітня 2013 р.) / відп. за випуск д.ю.н., проф. Ю.П. Алєнін ; Нац. ун-т «Одеська юридична академія». – Одеса : Юридична література, 2013. – С. 57–62.

11. Науково-практичний коментар Цивільного процесуального кодексу України [пер. з рос.] / С.В. Ківалов, Ю.С. Червоний, Г.С. Волосатий [та ін.] ; за ред. Ю.С. Червоного. – К. ; О. : Юрінком Інтер, 2008. – 656 с.

12. Пшенічко С.О. Деякі питання реалізації повноважень слідчого судді при розгляді та вирішенні скарг / С.О. Пшенічко // Актуальні проблеми кримінального права, процесу та криміналістики : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 95-річчю з дня народження професора М.В. Салтевського (м. Одеса, 2 листопада 2012 року). – Одеса : Фенікс, 2012. – С. 447–449.

13. Орлов Ю.К. Проблемы теории доказательств в уголовном процессе / Ю.К. Орлов. – М. : Юристъ, 2009. – 175 с.

14. Ухвала слідчого судді Малиновського районного суду м. Одеси від 14 січня 2013 р. у справі № 521/407/13-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/28647202>

15. Ухвала Рокитнянського районного суду Київської області від 09.01.2013 р. у справі № 375/20/13-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/28708325>

16. Міщенко С.М. Слідчий суддя як суб'єкт реалізації судового контролю під час здійснення досудового розслідування: окремі аспекти / С.М. Міщенко // Часопис цивільного і кримінального судочинства. – 2012. – № 6(9). – С. 88–96.

17. Басай Н.М. Визнання доказів недопустимими в кримінальному процесі України: підстави, процесуальний порядок і правові наслідки : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Н.М. Басай. – Одеса, 2012. – 20 с.

18. Ухвала Підгаєцького районного суду Тернопільської області від 04.03.2013 р. у справі № 605/183/13-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/29725456>

СЛЕДСТВЕННИЙ СУДЬЯ В УГОЛОВНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОМ ДОКАЗУВАННІ

Гловюк Ірина Васильевна

Аннотація: Стаття посвячена определению роли следственного судьи в уголовно-процессуальном доказывании. Обосновано, что хотя следственный судья и не указан в ст. 93 УПК как субъект, который имеет право собирать доказательства, на наличие у него этих полномочий указывают иные положения УПК. Следственный судья является субъектом доказывания в уголовном производстве (в значении собирания, проверки и оценки доказательств).

Ключевые слова: следственный судья, доказывание, субъект доказывания, относимость и допустимость доказательств, собирание доказательств..

THE INVESTIGATING JUDGE IN THE CRIMINAL PROCEDURE PROVING

Gloviuk Iryna Vasylivna

Summary: The article is dedicated to the role of the investigating judge in the criminal proving process. It was grounded that although the investigating judge is not listed in Art. 93 of the Code of Criminal Procedure as an entity who has the right to gather evidences, presence of these powers are indicated by another provisions of the Criminal Procedure Code. An investigating judge is the subject of proof in criminal proceedings (within the meaning of collecting, testing and evaluation of evidence).

Keywords: investigating judge, proof, the subject of evidence, relevance and admissibility of evidence, collecting evidence.